

Una experiència immediata de Déu?

L'has tinguda?

¿Penses que la pots tenir?

Jo, Ignasi de Loiola, pretenc amb aquestes línies dir alguna cosa sobre mi i sobre la tasca dels jesuïtes d'avui, si és que encara avui segueixen sentint-se compromesos amb aquell mateix esperit que, en un altre temps, va determinar, en mi i en els meus primers companys, els inicis d'aquesta Ordre.

Fragment condensat
d'un text de Karl Rahner
*Paraules d'Ignasi de Loiola
a un jesuïta d'avui*
Munich, febrero de 1978

Ja saps que el meu desig era, i ho dic ara amb les mateixes paraules d'aquell temps, «*ajudar les ànimes*»; és a dir comunicar als homes quelcom sobre Déu i la seva gràcia, quelcom sobre Jesucrist crucificat i ressuscitat, a fi d'ajudar-los a recuperar la seva llibertat, integrant-la en la llibertat de Déu.

Desitjava expressar-ho tal i com sempre s'havia expressat a l'Església, i realment creia (i era cert) que això tan antic podia ser dit d'una manera nova. Per què? Perquè jo estava convençut que, primer d'una manera incipient durant la meva convalescència a Loiola, i després, ja d'una manera decisiva, en els meus dies de solitud a Manresa, m'havia trobat directament amb Déu. I volia fer participar als altres, en la mesura del possible, d'aquesta experiència.

Si afirmo haver tingut una experiència immediata de Déu, l'únic que vull dir és que vaig experimentar Déu, l'innomenable, l'insondable, el silenciós i tanmateix sempre tan proper, en la tridimensionalitat de la seva pròpia autodonació a mi, més enllà de tota imaginació plàstica.

Vaig experimentar Déu, ell mateix, que, quan se'ns apropa per la seva pròpia iniciativa, no pot ser confós amb cap altra cosa.

Una tal convicció pot semblar quelcom D'ingenu, però realment és quelcom DE terrible. Jo havia trobat realment Déu, el Déu vivent i autèntic, el Déu que mereix, ell tot sol, aquest nom que és per damunt de tot altre nom.

Ho repeteixo: m'he trobat amb Déu; he experimentat el mateix Déu. Déu mateix. No paraules humanes sobre Ell. Déu i la seva sorprenent llibertat. Aquesta és la seva característica: només el podem experimentar si Ell pren la iniciativa. Déu mateix, encara que el «cara a cara» del què avui gaudeixo sigui quelcom totalment diferent (i tanmateix idèntic).

L'únic que dic és que així va succeir. I gosaria fins i tot afegir que si deixéssiu que el vostre escepticisme sobre aquesta mena d'afirmacions arribés a les seves darreres conseqüències i desemboqués en la pregona amargor de viure, aleshores podríeu fer (vosaltres també) aquesta mateixa experiència. Precisament, quan

es produeix un esdeveniment en el qual arribem a experimentar la mort com quelcom de radical, és quan, en aquell instant, Déu s'ofereix si mateix. És realment una gràcia, però això no vol dir que en principi sigui negada a algú. D'això estava jo ben convençut: mai no vaig considerar que la gràcia fos un privilegi especial concedit només a una «èlite».

Una cosa segueix essent veritat: que Déu pot i vol tractar de manera directa amb la seva creatura; que l'ésser humà pot realment experimentar com això succeeix; que l'home pot captar el sobirà disseny de la llibertat de Déu sobre la seva vida.

Això, és quelcom de nou, o estem parlant d'una cosa vella? És quelcom d'obvi, o ens resulta sorprenent? Ens caldrà deixar-ho en un segon pla a l'Església d'avui i de demà, donat que els homes gairebé ja no podem suportar la solitud silenciosa davant de Déu i cerquem refugiar-nos en una mena de col·lectivitat eclesial? I, això, oblidant que aquesta col·lectivitat eclesial hauria d'estar edificada sobre homes i dones espirituals que haguessin tingut una trobada personal i directa amb Déu, i no sobre persones que, al cap i a la fi, no fan altra cosa que utilitzar l'Església per tal d'evitar topar-se amb Déu i la seva lliure incomprendibilitat.

I, tanmateix, una cosa segueix essent certa: que l'ésser humà pot experimentar personalment Déu.

Hauria de dir-vos ara de quina manera l'home pot trobar-s'hi directament amb Déu fins arribar, en aquesta experiència, al punt en què Déu es fa accessible en tot moment, i totes les coses el transparenten. Hauria de deixar ben clar que el provocar una experiència divina d'aquest tipus consisteix en prendre consciència més explícitament i en acceptar lliurement un element constitutiu i propi de l'home, molt generalment soterrat i reprimit, però que és ineludible i rep el nom de «gràcia», i en el qual Déu mateix es fa present de manera immediata.

L'autèntic preu que cal pagar per fer aquesta experiència és el preu d'un cor, obert i lliurat, amb creient esperança, a l'amor del pròxim.

Dios no le comunica inmediatamente al alma cuál es el servicio y alabanza que espera de ella. El conocimiento psicológico, durante esa especie de esgrima interior que son los Ejercicios, le dice a cada «caballero» hasta dónde puede llevar su ofrecimiento, cuál es el mejor servicio que Dios puede esperar de él y, por tanto, su auténtica vocación. enseñándole a conocerse a sí mismo y las posibilidades espirituales latentes en él, le dice hasta dónde puede llevar la imitación de Cristo o, mejor dicho, hasta dónde una imitación mayor es compatible con el mayor servicio y alabanza de la divina majestad

Juan Luis Segundo
*El hombre de hoy
ante Jesús de Nazaret*
11/2, pág. 735